

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
Cena oglasa: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. — 50, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 16. Julija 1925.

št. 29.

Kakšna je svoboda pri ljudožrcih.

»Dobrodošel ste, gospod, zamé visoko cenjeni. Nevarno ni hoditi tod, le predaleč ste zašli.

Tudi svoboda za vas: če prijetno ni tako, smo pripravljene vsak čas, seznaniti vas s ponvijo«.

Svoboden je tu naš rod, prostost je ljubša nam nad vse lahko se kretate povsod, le koder hočete vi, ne!

To v primeru Čuk pové, a ne laže se nikdar: Taki danes so ljudje — drugo pa mi nič ni mar.

Bomo svobodni celo, dovolite nam to zdaj, vas na ognju spečemo, da bo slasten založaj.

Smola.

»No, prijatelji, si pa ves iz sebe, odkar si prišel od ljudskega štetja kot predsednik odbora. Saj to si lahko šteješ v veliko čast«.

»Seveda. Pa sem dobil okraj, v katerem stanujejo vsi moji upniki«.

KLJUČ JE POJEDEL!

Stražnik pijancu, kateri skuša vtakniti klobaso v luknjo

ključavnice. »Človek, kaj pa delate; ali ne vidite, da imate klobaso v roki mesto ključa!«

Pijanec: Za vruga, potem sem pa gotovo ključ pojedel.

Nevarno.

Neki slikar je naslikal sliko z naslovom: »Vrnitev potnika«. Mladenič stoji na hribu in zre v doljino, ki je moderno zamazana. — Nekj obiskovalec razstave gleda nekaj časa sliko, potem reče: »Denite sliko pod šipo, sicer se bo potnik obrnil in šel nazaj«.

DOMAČI PREPIR.

Ona: »Šele z menoj si prišel do česac«.

On: »Da, do sedmih otrok«.

EDINO SREDSTVO.

V neki družbi so govorili o starosti. Naenkrat odpre usta gospod Umovič in reče: »Da, dragi moji; starost je edino do zdaj znano uspešno sredstvo za dolgo življenje«.

O JOJ!

Lizika (stari tetici, ki je končno vendarle dobila moža tudi ona): »Ne res, tetka, če pride k vam štokljia in vam prinese otročička, boste postala kar stara mati«.

PO PRAVICI.

»Povejte mi, koliko uradnikov dela v vaši pisarni?«

»Komaj polovica«.

OTROCI.

Mati: »Peterček, kaj bi bilo, če bi ti prišel nekega dne k mami in dejal, da rad hodiš v šolo?«

Sinček: »Potem bi me nabila, ker bi se lagal«.

ZADNJA VOLJA.

»Zakaj hočete na vsak način da vas po smrti secirajo?«

»Ker hočem vedeti, kaj mi je falilo«.

Gorica, 16. julija.

Vsaka stvar ima svoj konec, le klobasa ima dva; sova, ki mora imeti povsod zadnje besedo, je pristavila: Sveder ima pa tri! Pa to nič ne de, Mene Čuka, zanima samo, da so jugo-laška pogajanja našla svoj konec v Florenci. Prenášali so jih kot mačka svoje mlade in ni bilo konca. Mistil sem že, da jih prenesejo na luno, ali pa na severni tečaj. Ta načrt so pa opustili iz bojazni, ker bi jih lahko luna trknila, odkar je Amundsen skoraj zmrznil, so tudi pred severnim tečajem dobili velik rešpekt. Zato so pohiteli, ker so videli, da še Bog odlaša z vročino, da so pogodbo poprej deli v žakelj, kot pridejo najbolj pasji dnevi.

Kakšna je ta pogodba nihče ne ve, ne časopisi in še meni se ni posrečilo pokukati vanjo. Ponoči sem sicer zletel na okno in videl temo. Če je to znamenje, da je pogodba nejasna, ne vem. Gotovo pa je, da je marsikatera črna pika vmes.

Drugo čudo se je zgodilo v Jugoslaviji. Pašič in Radič sta se objela. Kdo je pri tem objemu pustil drugemu več dlake, še ne vemo, zdi pa se nam, da se je obema oskubila brada.

V SHS je res podomače. Če nisi priden te vtaknejo v luknjo tako dolgo, da postaneš dober in prijatelj. Nato se zvežejo s teboj, poljubi se vrstijo, pojedina, živijo, nazadnje gre življenje veselo dalje.

Če pozaprejo polovico državljanov, ki niso dobre volje, postanejo od veselja rumeni in ne bo je sile, ki bi zanesla prepir v hišo.

Ko to pišem, mižim na eno oko. Tudi pomežiknil sem parkrat. Bogve, če Radič in Pašič ne držita oba fige v žepih. Bog ve, Čuk tega ne more vedeti, zdi se mu lahko.

Kaj bodo storili danes tisti, za katere je bil Radič boljše vik, ki ga je treba obesiti? Snamejo naj ga in lepo na ministerski stolček z njim, pa drugega na drevo. Bajé bodo podelili sporazumu veliko kolajno politične značajnosti iz repe (srebrno) in eno (zlato) iz korenja.

Na Kitajskem je mir — ki

so ga sklenili Angleži, Amerikanci in Japonci. Koža je tedaj prodana, medved pa v brlogu. Kitajski zmaj pa se misli resno otresti evropskega mrčesa, ki ima že doma dovolj opravkov.

Na Nemškem so sodili morilca Angersteina, ki ima osem umorov na vesti. Obsodili so ga osemkrat na smrt. Do smrti izgubi vse državljske pravice, no, če je kdo obsojen

osemkrat na smrt, ne rabí do smrti še kakih državljskih pravic.

Čuk na palci je radoveden, kako bodo osemkratno obsodbo nad njim izvršili. Morali bi ga obesiti, zadaviti, zastrupiti, vtopiti, obglaviti, ustreliti, vreči v prepad — no, Čuk na palci sam je v zadregi, kako bi ga osemkrat »fental«, da bi bilo pravici zadoščeno.

Čuk na palci.

„Srečno pot.“

PETER (na kolesu). Zdravo, Nežka!

BARBKA. Bog te živi! Kam se pelješ?

PETER. V Gorico grem.

BARBKA. Srečno pot!

PETER ne vidi nič, ne sliši nič, hoče reči: hvala! Pa ni več časa.

Muharemov junaški čin.

(Spisal: Svet. Čorovič. Prev: Karlo.)

Muharem ago bi morali poznati! Majhno človeče je bilo, komaj poldrugí meter visoko. Veličastni turban mu je neprestano dičil glavo, podoben velikí šareni stekleni krogliji, ki krasí predmestne vrtove.

V ozki ulici je imel svojo prodajalno južnega sadja, limon, fig in granatnih jabolok. Dve visoki stopnici sta vodili do starih vrat.

Nekega dne sem sedel k njemu in mu pripovedoval o vojni. Vsi svetniki, o kakih junaških činih pišejo časopisi!

»In to te veseli, kaj?« me je vprašal Muharem aga. Nato me je zagrabil za roko in mi rekel: »Ti imaš pet prstov kaj? In če ti enega odsečem, te bo bolelo — kaj? — Vidiš! No ti če ti zdaj vseh pet odsečejo ali pa celo glavo? Ne, dragi moj, jaz ne bi hotel več v vojno!«

»O, pa kaj si bil tudi ti kdaj v vojni, aga?«

Tedaj je vrgel aga turban nazaj in me bliščeče pogledal.

»Da, moj ljubi«, je vzkliknil, »vi že lahko govorite o vojni! Ali misliš, da so takrat pobirali samo velike in močne? Poglej mene! Tudi jaz

sem bil nekoč na bojnem polju.

Nekega jutra so prišli trije pred mojo prodajalno — pravim ti, od nog do glave so tičali v orožju. Kričali so:

»Alo! Muharem aga, dvigni se — v imenu Risvan paše! Gremo proti Črni gori.«

»Protí Črni gori?« pravim jaz. »Kaj bi jaz?. Preden se pripravim, da bi jaz koga ubil, ubije že oni mene.«

»Alo! Pravimo ti, dvigni se, v imenu Risvan paše!« so kričali vsi trije. »Če ne greš, ti zažgemo hišo in tvojo prodajalno, tvojo glavo pa nataknejo na raženj in jo spečemo na ognju!«

No, huje bi še Črnogorci ne ravnali z menoj. Tedaj sem v božjem imenu zaprl svojo prodajalno, oni pa so me oborožili. Kaj vse sem doživel! Na hrbet so mi obesili dve puški, za pas pa so mi zatakneli dolg meč in dva samokresa. Petdeset funtov sta bili težki puški, meč in samokresa! Da bi me takrat videli! — s puško in samokresi me še niste videli! Nisem mogel ne hiteti, ne teči, če sem pogledal naprej, nisem videl ničesar, kajti čisto pred očmi mi je moel mečev držaj. Tak sem odhajal na bojno polje. Samo eden da bi me udaril s pestjo po rami, pa bi se zgru-

čil na kolena in bi si ne upal nobene ziniti.

S solzami v očeh sem korakal. Da bi vi videli, kako sem med potjo jokal, moji dragi!

»Nikar ne jokaj!« so mi rekli drugi. »saj tudi mi ne jočemo. Rajši vriskaj in skači! Pomisli, saj gremo proti Črni gori!«

Potovali smo cel dan in na večer smo dospeli do meje in narravili ogenj.

Tedaj se je oglašil moj soseda Selim:

»Ozri se v nebo, Muharem aga!«

Nebo je bilo čisto in svetlo kot kurje oko — ribje oko. Ko sem ozrl navzgor, se je ravno utrnila zvezda.

»To je že druga!« je rekel Selim. »Dve zvezdi sta se utrnili — moja in tvoja. Če se hoče velika gospoda ravsatí med seboj, naj se le ravsa s svojimi lastnimi rokami. Kaj mene to briga! Jaz nimam nič proti Črni gori!«

Rekel je in je položil puški navskriž poleg ognja, samokres in pa meč je pridal zraven, le najboljši samokres je bil obdržal in nato je zbežal.

»Muharem aga!« je še zaklical iz bližnjega hriba.

Pri Bogu, zelo rad bi bil tedaj pri Selimu, pa kako, ko si nisem upal!

Samo puški sem odložil po vzgledu svojega soseda Selima — za slučaj, če pride sovražnik mimo.

Naslednjega dne smo prišli v Dugo. Tik pred nami smo začeli streljati. Tedaj sem se pripravil: obe puški sem bil že prejšnji dan odložil — sedaj sem vrgel proč tudi meč in samokres. Le najlepšega sem obdržal. Streljanje je postajalo vedno huje, nenadoma sem zagledal, kako so bežali ljudje pred nami nazaj.

»Naprej!« je zaklical četo vodja: »Naprej! — našim na pomoč! Naprej, junaki hercegovski!«

Nekaj jih je zbežalo naprej, nekaj nazaj in jaz... proč nisem mogel teči, ker sem imel prekratke noge, splazil sem se v nek grm. Majhen sem, mene bodo že prezrli, sem si mislil. Čim dalje pa sem ogledoval svoje noge, tem krajše so postajale. Streljanje se je podvojilo in se vedno bolj približevalo. Nenadoma so jeli bežati mimo. In — če mi verujete, ali pa ne — proti mojemu grmu je divjal velikanski Črnogorec s svitlim mečem v rokah.

Velikanski Črnogorec s svitlim mečem v rokah! Tako je lomastil, da se je tresla zemlja pod nogami.

»Ha!« je vpil »neverni pes,

ti mi pa reš ne uideš!»

Ničesar drugega nisem videl kot njegov divji obraz, krvave oči in svitli meč. Srce se mi je ustavilo, žile so mi otrpnile. Kaj mislite, da vem, kaj se je zgodilo? Samokres sem držal v trepetajočih rokah — in tedaj: pok! — on plane po koncu kakor jelen in... in zadel sem ga....

»Tega sem moral zadeti prav sredi čela!« sem si mislil.

Zvečer sem priplezal iz grma in po noči sem našel Risvan pašino četo.

Vsi so povpraševali v taboru: »Kdo je ustrelil orjaka Jovana, velikega vojvode iz Duga?«

Ljubi moji, kdo naj bi ga bil ustrelil drugi!

Javilo se jih je kakih pet ali šest, ki so pričali:

»Velikega vojvoda smo videli mi — tekel je proti grmu, v katerem je tičal Muharem. Če ga je kdo zadel, tedaj ga je moral le Muharem!«

(Konec prih.)

AV!

A.: »Pomislí, trgovec z železom Kladež bo poročil staro devico Mico Vijak.«

B.: »On bo še najlažje uporabil to zarjavelo železo.«

TAŠČA.

Tašča: »Pri obedu se mora govoriti samo o prijetnih stvarih.«

Zet: »Govorimo tedaj o tem, kdaj vi odidete.«

VISOKA DOTA.

»Čui možiček«, pravi žena, »ali misliš dr. Ptíček resno, ko dvorj najini hčeri?«

Mož, ki je z doktorjem pravkar barantal za doto: »Resno? Pa prokleta resno misli.«

Fiškles in loterija.

V neki vasi blizu Kranja je živel v davnih lepih časih stric Fiškles, kateremu je Kranjska občina poverila čiščenje stranišč in enakih delov v Kranju samem. Fiškles je bil ponosen na ta svoj poklic in opravljal ga je dolgo vrsto let v splošno zadovoljstvo vseh gospodinj in dekel v Kranju.

Ko je nekega vročega poletnega dne opravil svoj poklic in se vračal domov z svojim

volom vpreženim v tisto dobrodišečo »trugo«, ga sreča prijatelj Janez Zaletel, kateri ga nagovori in povpraša, kako gre kaj »kšeft« po mestnih dvoriščih. Fiškles mu poda svojo nečisto roko, dišečo po blaženem parfumu svojega poklica ter mu pravi, da naj dá za pol litra ta »zelenga« (žganje). Dolgo sta se prepirala na cesti, kdo bo plačal tega pol litra, a se nista mogla zediniti, nazadnje pa vendarle pregovori Fiškles Janeza in tako kreneta v bližno gostilno.

Ljubezen je gvišna bolezen.

Ljubezen je gvišna bolezen, pred njo ne obvar'je te nič, popađe junaka - orjaka, objame te, če si slabič.

Oči ti postanejo slepe, in srce te strašno skeli, če tudi je slonu podobna, jo moliš in zreš jo v oči.

Ponoči ne spiš, le vzdihuješ, in sanjaš, a veš ne zakaj. Pové ti pa Čukec na palci: ker trknil te mesec je maj!

Ko se pomenkujeta o gospodarskih ter poljedelskih stvareh, pristopi k njima eleganten gospod ter ponuja srečke za loterijo. Fiškles ni maral slišati na prijazne besede »škriča«. Končno pa povzdigne Janez Zaletel svoj robatí glas in pravi Fišklesu: »Primojduš, Fiškles, le kupi srečko, saj stane komaj borih deset kronc, zadeneš pa ž njo pol milijona«. Fiškles se da vendarle pregovoriti in kupi srečko, nakar mu »škrič« reče, da naj čez en mesec dni pride v Kranj na Jadransko Banko pogledat, če je kaj zadel.

Po enem mesecu se vrne Fiškles v Kranj in ker ni vedel, kje je omenjena banka, vpraša policaja: »Kje pa je tista...« o jej, sedaj se pa ne spominja več kako se imenuje tista banka; vedel je sicer da začne nekako z J. zato se pa moško odreže in vpraša: »Čje pa je tista Jordanska barka«. Policaj se nasmehne in ker je vedel, kaj mož misli, mu pokaže hišo Jadranske banke.

Fiškles gre naravnost k direktorju, pomoli mu srečko ter ponižno vpraša: »Gasput al'sem kaj zadel?«

Ravnatelj pregleda srečko ter številke in mu odgovori z kratkim: »Nič.«

Fiškles pa nato: »Ja kolk je pa to?«

»Nič je nič«, mu odvrne ravnatelj.

Fiškles se široko razkorači in pravi: »Ja kolk je pa to nič in nič. Kolk sem pa zadel?«

Ravnatelj, siten na taka vprašanja, odvrne »Nič je en d...«

Fiškles se udari po čelu ter spregovori: »Saj se mi je koj zdelo, da je en d., kje blo gor napisano SERIA.«

J. Jurkovič — Karlo:

10

Drugovanje.

MISO (zase): Zelo lepo! To smo opravili. (Glasno). A sedaj grem po delu. Bog naj vas varuje še dolgo, vseh drugih nezgod in predvsem pa sitnih upnikov. (Odide).

VIII. PRIZOR.

Petrica sam.

PETRICA: Torej so vendar, te proklete pijavke izvedele, da sem tu? — Kakšen krik je dvignil, in malo pa bi mu padel v pest. O ti, okrutneži! — Kmalu bi mi vse pokvarili. To pot se je še srečno izteklo; ali kaj bo, če se zopet vrne? Kar bo Bog hotel. Za sedaj ostanem še tu. — Kaj? — Zopet nekdo? — A, to je gospodarjev korak. (Sede. Čulič vstopi).

VIII. PRIZOR.

Petrica in Čulič.

ČULIČ: Dober večer prijatelj.

PETRICA: Dober večer. — Izvolite sesti.

ČULIČ (zase): Kakor bi bil na svojem. (Glasno). Hvala. (Sede). Vi ste nekam pri slabi volji.

PETRICA: Kako bi ne bil? Dobro da ste prišli. Ravno sem hotel z vami govoriti, da mi tu postaja nezno. Malo prej je bil tule eden izmed pijavkupnikov. Prosim vas, gospod, da napravite red v svoji hiši, da bom jaz od sedaj naprej varen pred takimi in podobnimi napadi.

ČULIČ: Slišal sem že. Zelo mi je žal. Ali vedite, da je zakonu vse odprto, prijatelj. Pred njim vas ne morem braniti. Tudi drugi prihajajo semkaj, o katerih vam ne maram govoriti, da vas ne bi vznemirjal. Nekdo v vojaškem pla-

šču je vprašal po vas in ko sem ga zavrnil, mi je grozil, da bom kaznovan, če se uveri, da vas skrivam. Vi vidite samo svoje nepravilike, a na moje ne pomislite. Mislite, da je meni ljubo, da se po moji hiši rekrutira in eksekutira?

PETRICA: No, no; to naj vas nikar ne vznemirja.

ČULIČ: Ali jaz bi rad, da bi vas... Sicer pa, to mi je ravno povod, da z vami izpregovorim dve ali tri prijateljske besede. — Po tolikem času, kar ste pri meni, mislim, da že lahko vprašam, ne da bi vas razžalil: — Kako vam kaj uga-ja pri nas?

PETRICA: O! Izvrstno.

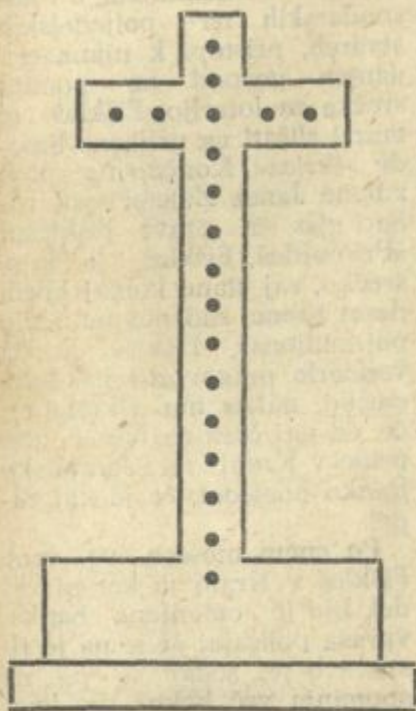
ČULIČ: Tako. A kdaj mislite oditi, prijatelj?

PETRICA: Zakaj pa vprašate?

ČULIČ (v zadregi): Tako..., samo vprašam... Moja... moja žena bi vam rada spekla kolač za na pot.

PETRICA: Ako ni nič drugega, --

Rešitev uganke

Ko je grobar videl, da mož šteje bisere po srednjem navzgor in z desnega in levega kraja do srede in navzdol in našteje petnajst, je vzel najzgornji biser in ga postavil spodaj, kraj na biseru na levi in na desni strani pa je ukradel. Tako je mož štel po sredi in na strani še vedno po 15 biserov.

Prav so rešili:

1.) Anton Persič, Gorica; 2.) Perše Andrej, Grojna 83; 3.) Stanjo Birsa, Via Sette Fontane 39, Trst; 4.) Kompara Valerija, Trst, Greta 51-I; 5.) Sedmak Marija, Greta Serbatovio 30, Trst; 6.) Zerjal A., Via Cecilia de Rittmeyer 14, Trst; 7.) Lukan Rudolf, Škedenj 471; 8.) Blokar Ludovik, Rojan, Trst; 9.) Zofka Podgornik, Ajdovščina 61; 10.) Slatnik Lojze, Via S. Marco 33, Trst; 11.) Gomišček Venceslav, Solkan; 12.) Anton Uršič, Staroselo 8; 13.) Glavina Ivan, Lonjer 137, Trst; 14.) Ivič pl. Reya, Koza-

na, Brda; 15.) Rastislav Marušič, Ronchi, 429; 16.) Tončka Vičič, Trstovo - Bisterca 40; 17.) Manfreda Viljem, Modrejce 32; 18.) Andrej Bizjak, Kal - St. Peter; 19.) Ivan Gulič, Greta Serbatovio 52; 20.) Anton Simčič, Trst, sv. M. Magdalena zg. 333; 21.) Marušič Rastislava, Ronchi, 330; 22.) Ivan Škamperle, Dolenja vas, Senožec; 23.) Milan Zagora, Ljubljana, Dunajska cesta 1a-IV; 24.) Silič Marija, S. Lazaro 13, Trst; 25.) Pikec iz Kanala ob Soči; 26.) Zavrtanik Leopold, Kanal ob Soči; 27.) Vižin Marijan, Pevma; 28.) Ivan Uršič, Zagreb, na Kanalu br. 5; 29.) Julija Krajner, Stolna ulica 10, Maribor; 30.) Šiler Anton., zg. Bitnje št. 42, p. Stražišče pri Kranju; 31.) Franjo Kisel, Zagreb; 32.) Tugo Rakuš, Kostanjevica pri Krškem; 33.) Adamič Leopold, Nabrežina; 34.) Slavko Turk, Gaberje 86, Štanjel; 35.) Franc Hlod, Vrhpolje 80, pri Vipavi; 36.) Josipina Pregelj, Col 19; 37.) Reja Viktor, Pension Miramar 16, Trst; 38.) Karol Mahalan, II. Bistrica; 39.) Gregel Florijan, Postojna; 40.) Skubin Karol, Solkan, 380. — Izžreban je: Franc Hlod, Vrhpolje pri Vipavi.

Nekateri so poizkušali rešiti uganke na ta način, da so ukradli po enega stranskega, ostale štiri stranske pa so pomaknili za eno mesto višje. Kam? V zrak. To je križ in na križu so biseri. Teh nismo mogli vzeti vpoštev.

V MESTU AVTOMOBILOV

»Kaj? Dvajset let imate in niste še videli konja?«

»Ne. V New-Yorku sem rojen in od rojstva še nisem bil iz mesta.«

Med potepuhi

Prvi, Ravnokar sem eno leto predsedel.

Drugi, Kaj si pa naredil?

Prvi, Konjsko podkev sem našel.

Drugi, Radi tega? Prvi, Nerodno je bilo, ker se je podkve držal cel konj.

V MESTIH STANOVANJSKE BEDE.

»Kam pa tako hitiš?«
»V stanovanjski urad, da naznanim svojega sina, ki se je pravkar rodil.«

»Kaj hočeš s tem reči?«
»To: Danes ga naznanim, da išče stanovanje, ko bo goden za ženitev, ga bo morda dobil.«

IMENITNA DAMA.

»Čuite, gospa, vi imate lornjeto brez stekla.«

»Veste, odkar so se mi stekla razbila, vidim mnogo boljše skozi.«

NOVA UGANKA.

Tu je hiša, ki ima 16 sob in samo en izhod. V zadnji sobi na levo je vjetnik, ki sme na prosto, a tako, da obide vseh 16 sob in niti ene ne izpušči. V nobeni sobi pa ne sme biti po dvakrat razen v oni, v kateri je zaprt. Narišite, kod je šel, da se je rešil. Kdor prav reši in bo izžreban, dobi vezano knjigo: »Pesmi«. Imena rešilcev bodo priobčena.

hvala lepa; naj se ne trudi; — to je preveč. Ne bojte se. Vkljub vsem neprilicam, jaz ostanem še vedno pri vas. O! Mene ni tako lahko prestrašiti. Samo kadar bo vam ljubo.

ČULIČ (zase): Takrat ravno ne greš. (Glasno). Vrhutega: prijatelj, vi zelo veliko sedite; a to ni zdravo. Ali ne bi hoteli jutri zmenoj v mesto na sejmo.

PETRICICA (pomišlja): Na sejmo pravite?... Rad bi šel, pa se ne počutim dobro; pokvaril sem si želodec. Tisti janc sinoči, tisti mi je dal vraga; veste, je bil preveč masten. Vobče vam moram reči, da nisem prevelik prijatelj ovčjega mesa, zlasti kakor se ga pri vas je. Kako bi bilo, — ne zamerite, če bi se vsako jutro dogovorili, kaj bi se kuhalo, da ne bo nihče prizadet.

ČULIČ (zase): Jaz bom gotovo.

PETRICICA (nadaljuje): Pri vas jemo tudi preveč dijačine. Več govedine!

gospod. Več govedine! in to pečene — pravijo zdravniki.

ČULIČ: A, torej več govedine. (Jedko). Zgodilo se bo po vaši volji.

PETRICICA: Torej, kakor sem rekel, jaz ostanem še vedno pri vas. A vas bi prosil, ker greste ravno v mesto, da bi mi prinesli kaj toplega za zimo; kajti pred vrati je že. — A potem še nekaj. Prihajajo dolgi večeri, a jaz ne vidim kart pri hiši. Brez njih se ne more prestati zime. Tudi ne bo preveč, če vprašate gospo, ako ima pri roki kaj sladkorja, čaja, sardin, salama, raznih vrst sira itd. To so vse stvari, brez katerih se, kakor brez tople peči, ne more prebiti zime.

ČULIČ: Zgodilo se bo po vaši volji. (Zase.) Tako ne bo nič, poskušajmo dalje. (Glasno.) Zdravo, prijatelj (Se ozira, zase.) Zdaj bi moral priti. (Glasno.) Zdravo! Če kaj potrebujete...

STANIŠA (zunaj): Strani! Mene

ničesar ne sme ovirati!

ČULIČ: No, zopet nekaj!

PETRICICA (Skoči po koncu): Kakšen vrag je zopet tu?

ČULIČ: Kaj jaz vem?... Pst! Čujmo!

STANIŠA (od zunaj): Tristo cesarskih psov! Od »sudatov« se samo enkrat »podurha«, a drugič: če se najde tisti, ki se ga išče, gre v keho oni, ki se najde....

ČULIČ: Ali ste slišali, prijatelj?

PETRICICA: Da se naj skrijem? (Hoče v omaro).

ČULIČ (ga vstavlja): Je že prekasno. Je že tu. (Hoče oditi. Staniša v vojnem plašču in kapi, s palico v roki, vstopi.)

(Dalje.)

Nezgodna Smukovega Janeza.

Bilo je takrat, ko se je Smukov Janez vračal iz Rima od vojakov na »lizenzo«. Vesel je bil, ko se je po dolgih osemnajstih mesecih, v srečno prestanem boju z »ramazo« in »pašta šuto« peljal z vlakom svojo rojstno vas, kjer ni sitnih »korporalov« in hudobnih »seržentov«, radi katerih se je moral Janez tolikokrat postiti ob kruhu in vodi. Namesto težke puške bo vihtel doma svitlo koso, da se bo kar bliskalo v jutranjem solncu, in kislo nezabeljeno »pašto šuto« mu bo nadomestovala z ocvirkij posuta polenta s kislim zeljem, katerega se Janezu stokrat bolj dopade, kakor pa, pusti »makaroni« ali napol kuhan rižot. Po vrhu vse dobrote ga pa še čaka doma lepa in brhka sosedova Mica, s katero se že od nekdanj rada »gledata« in za katero posebno Janezu kur gori srce. Ej, vesel bodi Janez, še se bode živelo veselo in zadovoljno kot nekdanj!

V takih veselih mislih se je Janez peljal proti Gorici. Dolga in neprijetna vožnja ga je zelo zdelala in poleg tega je še južno solnce pripekalo s tako silo, da je bilo v vlaku vroče kakor v peklu. Potniki so si med vožnjo hladili vročino in žejo z mrzlim pivom, katerega se je za drag denar dobilo na vsaki postaji dovolj. Revnejši so si pomagali z vinom ali z limonado, da so vsaj za hip ublažili žejo, katere jih je ščegotala po grlu. Tudi Janez je bil žejen, da bi kmalu umr. Toda on je bil revež in si ni mogel privoščiti mrzlega piva ali ruinega vina. Celo limonada je bila zanj veliko predraga, ker Janez ni imel okroglega v žepu. Stokrat je bil že preobrnil žepe, misleč, da istakne kje kak »dolar« za 10 cent., da bi si kupil vsaj kozarec vode, a vse zaman. Sicer on ni bil prijatelj vode in jo je smrtno sovražil že celo življenje. Posebno kadar se mu je bilo treba umiti, se je jezil nad vodo in se je močno strinjal z rekom, da voda še za v čevlje ni dobra, seveda še manj pa za v želodec. Brrr.....

Vendar danes bi dal Janez za en kozarec vode, celo en sladke poljub njegove drage Mice. Že je mislil, da bo treba od žeje umreti, ko je na neki postaji vstopila mlada gospodična ter sedla prav tik njega. Poleg sebe je imela razen mnogoštevilnih zavojev tudi štirioglato steklenico, v katero je Janez željno upiral oči. Bil je za trdno uverjen, da se v steklenici nahaja črno vino,

katere bi Janezu tako lepo pogasilo hudo žejo. Rad bi poprosil sopotnico vsaj za požirek božje kapljice, pa si ni upal. Vedel je dobro, da gospodična ne razume slovenskega jezika, in on ne italijanskega. Videl je, da je gospodična dobrega srca in bi mu gotovo odstopila celo steklenico, toda kaj mu pomaga, ker on ne razume tega salamenskega jezika. Toda kljub temu mora on na vsak način priti do pijače. Ko ravno premišljuje, kako bi »smuknil« sopotnici steklenico, začuje rezek žvižg lokomotive, kateri neznanja, da se bliža vlak železniškemu predoru. Že naslednji hip je obdala potnike črna tema, da niso videli drug drugega.

Sedaj ali nikoli, je pomislil Janez, ter se je oprezno stegnil in srečno dosegel steklenico, jo hlastno odmašil, ter jo nastavil na žejne ustnice. Napravil je pet dolgih požirkov dobre pijače in nato hitro po-

stavil steklenico nazaj na svojo mesto, prav v tem hipu, ko je vlak pridrdral iz predora ter se je v kupeju zopet posvečilo. Ni še utegnil obrisati ust, ko so zaropotala kolesa na križajočih se tračnicah in vlak je z velikim šumom privozil na neko večjo postajo. Vsled tega se je vlak nekoliko zamajal in slabo postavljena steklenica se je zvrnila na tla, ter se je z glasnim pokom razbila, v drobne kosce. Črna tekočina je tekla Janezu pod noge, in v nos mu je vdaril kisel vonj, ne vina, marveč — črnila. Janez je v hipu pobledel, parkrat zazehal in nato je na nespodobni način pokazal sopotnikom greh katerega je storil v temi. Od takrat je postal Smukov Janez »abstinent« in najobsovražena voda, eniuen ljubša pijača mu je postala, preje tako obsovražena voda.

Ali ste že kupili knjigo Zaročenca?

Zgodba v par besedah.

„Dober dan, gospod župan!“

„Pojte s svojo „mrelo“ v stran!“

„Vaš dovplje je preneslan, žurite se ven na plan!“

Zakaj? Zato.

Zakaj se nam zdi, da služimo do govini, s tem, da se prepiramo?
Zato, ker še nismo zrastle preko vaškega zvonika in se nam imenitno zdi, da nas vrabci vpoštevajo.

Zakaj je Radić stopil v zvezo z radikali?

Zato, da ostane zvest svoji navadi, ki je — nedoslednost.

Zakaj je letos toliko dežja?

Zato, ker vlada v časopisih tako ogromna suša.

Zakaj lira pada?

Zato, ker so jo prikobalili na vrh hriba, zdaj gre pa po drugi strani navzdol.

Zakaj se Španci bojujejo v Maroku?

Zato, ker se v svetovni vojni niso bojevali. Nočejo pa zaostati za ostalimi narodi.

Zakaj je nastal v Ekvadorju državni prevrat?

Zato, ker se je tudi tam našel general, ki je mnenja, da je zmožen za politiko.

Zakaj Francozi še niso izpraznili Porurja?

Zato, ker čakajo, da jim Nemci porečejo, naj si ga kar obdržijo.

Zakaj je odstopil še zadnji nefašistovski minister?

Zato, mislite, da vzame »duka« še ti dve listnici zase? Ne. Zakaj, tega pa še Čuk na palci ne ve.

Zakaj pišejo Francozi, da je na maroškem bojišču zadovoljiv položaj?

Zato, ker tih Rifanci ptiškajo domov: Povsod pa je dobro, doma najbolje.

Zakaj so nekateri na Čuka nespravljivo jezni?

Zato, ker jim pravico in reshico v obraz pové in se nikogar ne boji.

Zakaj nisi še kupil knjigo »Zaročenca«?

Zato, ker ne veš, da je roman tako obširen, da ga lahko celo žimo bereš. Če ga pa danes zeni, bo vse leto molčala.

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko. SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Vabilo na rastavo.

Javljamo, da se bo v Godoviču, ob priliki javnega plesa na »Jernejevo«, vršila tudi rastava Godoviških deklet. Tem potom vabimo dekleta sosednjih vasi, da se v čim večjem številu poslužijo ugodne prilike, da javno pokažejo svojo lepoto. Rastavila se bodo le najlepša in najplemenitejša vrsta v starosti od 16 do 40 let. Najlepši obrazek bo odlikovan z lepim mladim slannatim možičkom. Fantje, kateri imate kaj smisla za umetnost, udeležite se rastave, ne bo vam žal!

Vsa pojasnila glede rastave daje

Valis Francescius
specialist dekliške lepote, lastnik lesenega križca itd.

Slikar Kopač

je razstavil v izložbah Narodne knjigarne v Gorici vrsto slik, ki predstavljajo po večini Gorenjsko in Goriško (olje in pastel). Prodaja jih po L 100.— z okvirjem vred. Kdor se zanima, jih lahko kupi v Narodni knjigarni.

Šmarje.

Fantič, Ti vojak si bil,
zato še punčke nisi še dobil,
čudno se mi zdi,
da se fant »Čuku« ne priporoči,
da bi mu kakšno punco ulovil.
Fantu res je hudo,
ker je s punčko imel veliko zamudo,
ampak fant ne smeš nobenega dolžiti,
ker Ti ne znaš še punce ljubiti.
Fantič ti lahko naprej v Gažonu
ostaneš
in očetu tobak za pipo maneš,
dekle boš že dobil,
ko ti jo bo »Čuk« vlovil.
Jaz deklica nisem res bogata,
pa še nikdar marala, da prideš na
moja vrata.

Od nekje.

Lepa Neža,
ta je mreža,
v katero srca se love;
bolečine,
vse fantine,
ko jo vidjo, v prsih sklé.
Pa za zalo
je pre malo
fantov le iz treh vasi;
kar je znanih,
kar neznanih,
vse omrežiti želi.
Ni prevzetna,
je prijetna,
z vsakim rada govori;
jezik gladko
in pa sladko
teče cele ji noči.
Dolgo stika,
kar jo mika,
le predolgo ne dobi;
boš imela,
kar s'želela,
le počakaj dekle ti.

V soboto dne 18. julija ob 20.³⁶ in v nedeljo dne 19. julija ob 16. uri igrajo člani Dramatičnega društva v Gorici v gledališki dvorani v Idriji najnovejšo dramo Franceta Bevka „Smrtna poteza“ in A. Čehoya veseloigro „Snubač“. Režijo vodi in igra g. Ciril Bratuž

Sanjska knjiga.

„Ti si dejal, da mi boš nekaj daroval. Nocoj sem sanjala, da sem dobila lepo dragoceno ovratno verižico.“

„Tako? Ravno prav. Tam je knjigarna. Grem in ti kupim sanjsko knjigo, da vidiš, kaj to pomeni.“

Pisma.

IZ ŠEMPETRA PRI GORICI.

Čuk svetuje nekaterim gospodičnam čisto zaupno kot prijatelj: Predno oblečete kratka svilena krilca s kratkimi rokavi, vzemite najbolj trdo krtačo, ter kos mila in pojdite na Vrtojbo, ter si umite vrat in roke (potrebno bi bilo za vse). Čas pa, ki ga tratite za napravo ricotov, porabite za snaženje »golazni«, da ne bodo onečaščale Vašega života rdeče pike.

Čuk.

IZ JUŽNE AMERIKE.

Slovenska dekleta iz Vipavske doline pošiljamo najtoplejše pozdrave iz mesta Buenos Airesa svojim starišem, sestram, bratom, sorodnikom, prijateljicam in prijateljem.

Marija Juškova iz Velike Otave; Marijeta Jušetova iz Lajšča; Marija Pepčeva iz Okroglice; Marija Rarčeva iz Placa; Angela Karmelova iz Ouna.

ŽENSKÉ HOČEJO IMETI HLAČE, MOŠKIM PA HOČEJO DATI KIKLE.

Dne 3. julija je bil v Narodnem domu v Mariboru velik shod vseh ženskih organizacij v Mariboru in v okolici. Dvorana je bila natlačena,

Notar Ašič je čital in razlagal name-ravan zakon, kateri naj bi zenačil pravice prečanske in srbske žene. Videlo se je, da imajo ženske shod, kajti šum in krik je bil tak, da govornik še samega sebe ni razumel. Resolucija je bila sicer prečitana, toda ni prišla do glasovanja, ker je bil šum in hrušč prevelik. Po obnašanju žensk, je bilo sklepati, da si hočejo pridobiti vse pravice in da nekatere hočejo celo obleči moške hlače, moškimi pa hočejo dati kikle. — Brzkone bo prišlo še do tega, da bodo ženske dale moškim tudi firtoh (predpasnik) in kuhalnico v roke.

DVOGOVOR IZ ROJANA.

»O, Škure dober dan! Pej kej vn je? Uoblast, ste taku ben jenu mala, tičilo, ku dobe pena ustou z gruoba! Kej jema muorda buotra kanučale ale nej ste vidu hudiča?«

»Huoteče, huoteče! Pej prou sm ste se mogu pustavet, ke duobru veste, de suo na rulanskem turne kastromoni, ke jemaju kanučale, de vidjo use. Pr mej vjere, uodkar ven tu, nemam ano uro mira, jenu zdej, ke sm vs pršu pušlušat se triesen ku žepca, kdr juo jej muoja buotra!«

»Buodte kalmo, buodte kalmo Škure! Kej vn čejo astronome — uone

gliedejo zvezde jenu pupe, ma v Škure jenu vaša buotra ste lhku gvišni! samu žudiciu e šempre legri e mai pašion!«

»Ben, prideste na an kvartin?«

»Magare na dva — Tonin, pride n ane tripe!«

»Vele Koko!«

KORAJZO, MALOUBELJSKI FANTJE!

Nekatere dekleta iz Ubelskega bi jako rade enkrat v Čuku bile, da bi lažje nas Maloubeljske fante dobile.

Misli in želje jim vedno koprne do naše majhne a krasne vasice, le do naših zalih oči, jim vedno srce gori. Ko vrh zгона prikorakamo, že skoz okna špegajo, ko pa bližje pridemo, okna brž zagrnejo, da jih mi ne vidimo. One mislijo, da jih mi ljubimo, mi pa še vanje pet, ne obrišemo, in se rajši črez brezovsko jezero vsak večer podajamo, ker v Brezji fantov dosti ni, zato hodimo plavšat dekleta mi. Mi jim pa to potrdimo, da naprej naj molčijo, na nas naj se ne zanašajo, ker jih pošteno za nos vlačimo. Tudi Čuk nad njimi leti, in jih za kravžlaste laske že drži. Če pa od njih še katero novico izve, jim pa prekrajša jezičke še. Sedaj pa pozdrav Tebi, Čuk predragi, enako sovi Tvoji ženici.

PREVIDNOST.

»Kaj, — ti zalagaš svojo so-barico z rdečilom za lice in s pudrom?«

»Kajpak, tako sem vsaj bolj varna, da mi tega ne krade.«

RAČUN.

Neka mala postaja lokalne železnice je izgubila postajenačelnika. Nastavili so namestnika. Kmet Huber bi se rad peljal v četrtem razredu — na tisti železnici je bilo to mogoče — par postaj daleč.

Zahteval je vozni listek.

Uradnik mu pomoli dva listka drugega razreda.

Kmet pravi: »To ne bo prav.«

Uradnik odvrne: »Kako da ne. Vi zahtevate vozni listek za četrty razred. Dvakrat dva je vendar štiri.«

IZVRSTEN MATEMATIK.

Pogovarjala sta se v neki mariborski gostilni pri cerkvi dva prijatelja sledeče:

Jože: Tu je pa res prijetno — ker je lep razgled, ker je vse mirno in ni vročine.

Janez: Ali vidiš, da se je tu blizu sezidala nova visoka hiša, kjer je bila prej nezatna kočica. Pa to je tudi prav, kajti če so hiše na levo in desno visoke, mora tudi ta imeti primeroma enako visokost.

Jože: Res, prav lepo je sezidana ta nova hiša; čigava pa bi naj bila ta lepa hiša?

France: Nedvomno tega gostilničarja.

Jože: Kako to veš, saj hiši vendar nista skupaj.

France: Nič ne de, ali jaz vem da je njegova.

Jože: Kako veš ti to?

France: No, le poglej si jedfinik in videl boš, da so cene prav tako visoke kot hiša; čeravno je zdaj vse ceneje kakor je bilo pred 2 meseci.

Pravijo.

Pravijo, da je Pepca Ko.v.ačeva iz Bat tako pobožna, da druge spoveduje, mesto, da bi sebe v »špegu« pogledala. Pač, kakršen je človek sam, tako misli in govori o drugih. Če se vpiše med »te pobožne«, bo Čuk na palci že poročal.

Pravijo, da je ista Pepca tako preobložena s pobožnimi deli usmiljenja, da je morala za prepri in obrekovanje dobiti pomočnico iz Dragovic pri Batah. Danes Čuk z imenom prizanesse, drugič bo še sliko priobčil.

Pravijo, da je Pepci Čuk večkrat prizanesel in dopise, na prošnjo tistih, ki jih danes grdo obrekuje, v koš zagnal. Zdaj pa ne več. Pepca bo v Čuku vsakokrat, dokler krivic ne popravi.

Pravijo, da bo Čuk vzel veliko metlo in očala, da bo videl vse obrekovalke in brezobzirno pometel z njimi. To si zapomnite, srake!

Pravijo, da se je v Mariboru pred kratkem odprla nova dalmatinska klet na nekem zelo skritem kraju, da so pa pivci in pivke takoj izvedeli zanjo, ker se tu prodaja izvrstno dalmatinsko vino samo po 8 din. liter.

Pravijo, da je v Mariboru še vedno mnogo krošnjarijev, ki ljudi s slabo robo farbajo.

Pravijo, da bodo Radičevci v Jugoslaviji prišli na konja in da bodo kmalu imeli svoj list, kateri bo pisal, kako se Radiču v zaporu godi.

Pravijo, da so v Mariboru zopet odprli dve dalmatinski kleti in da jih je zdaj že toliko, da ljudje sami ne vedo, kam naj bi šli in da je neka gostilničarka sklenila, da naj se njena klet imenuje od sedaj za naprej: »Gostilna Greif«, da jo bodo ljudje boljše poznali.

Pravijo, da je v neki kleti v Vetrinjski ulici v Mariboru na ceniku zapisano »Apolo« 12 Din. Pisec je gotovo mislil na boga Apolo in ne pozna vina »Apolo«.

Pravijo, da te letos v fari Stolne cerkve rojenih manj otrok, kakor lansko leto, ker je bilo letos bolj deževno.

Pravijo, da so se iz Jugoslavije začeli invalidi izseljevati v tuje dežele, ker v Jugoslavija morajo plačevati invalidski davek, čeravno so sami invalidi.

Pravijo v Čadrgu, da ni to nič posebnega, še manj pa smešnega ako nekateri pobri radi vidijo svoje čee. Žalostno pa je za še mladega fanta, da svoje ne more videti, ker ga no bena ne mara.

Pravijo, da je ob času štrajka čadrskih klepetulj prevzel njih službo neki fant, zato so tudi cene kvantam močno in sicer 50% poskočile? Slab kšeft!

Pravijo istotam, da se nahaja v »Smriči« bogat zaklad, katerega nameravajo nekateri dvigniti s pomočjo hudiča in kosmate vesti.

Pravijo, da če bi Čuk na čadrskih smrekah svoje gnezdo napravil, bi moral plačati več najemnine kakor pa za kamro v Tolminu.

Pravijo, da bo Čuk na palci z časoma postal »Čadrski list«. Dela bo dovolj; posebno, če bodo dopisniki z vsemi babjimi kvantami tekmovali.

Pravijo v Škrbinu, da je M., jako ponosen, odkar ima novo obleko in da leta za dekleti kakor Čuk za sovo.

Pravijo, da neki fant iz Soz pri Il. Bistrici, ki se precej priklonjeno drži, pa to ga ne ovira, da hoče vsem Soškim puncam nagajati, ker ga no bena ne mara.

Pravijo, da so ponočnjaki v Mariboru po noči prav dobre, zjutraj pa prav slabe volje.

Pravijo, da v Mariboru nekateri moški nočejo nosit sukničev in čevljev po novi modi, ker se zato preveč denarja potrebuje.

Rojanska kitara.

(Aria: Sotto i ponti di Parigi....)

Gor na rojanski »turen« se spravil je »astronom«,
Pripravil »konočal« si — je velik kot kak kanon —
Gor v zvezde »zjá«,
Potem na tlá — — —
In piše strašansko »mišjanco«,
Tam gor komet,
Tu spodaj spet — — —
Rojanskih zre pup eleganco — — —
In meče goreče »očade«,
In isto dekletom krađe,
Zvezde menjuje z dekliškimi očmi — — —
Ta astronom je »ptič«!

(Arija: Jawa....)

Glej, kavalir zdaj gre, kot viveur prespan
V Miramar kavarno — — —
Da — kakor kritik se — — — spravi nepristran
Na debato stvarno — — —
Tam vse mu dobro je — spravi pod zobe
Vso gnjilobo dnevno — — —
Ni mu mar, če je nedolžen, mlad ali star — — —
Če je moški ali ženska, kaj mu to mar — — —
Tam kritizira noge, roke in lase — — —
Dekletom rojanskim napake vse dobro ve — — —
Tam jih kupuje kar sedem, osem za »patakon«,
Jih zasmehuje, češ ta in ona so vse »flouflon«,
A kadar tja k mizi približa nežno se dekle
Kritika več ni »kavalir« cel pri mizi je — — —
»Püpa« ki vredna ni bila preje ni počen groš — — —
Zdaj »kavalirjev« ima krog sebe kar polen koš — — —!

II.

In — to res slabo je — vsako se dekle
Z njimi kaj ponaša — — —
Jaz — pravim naj dekle — kaj na stvari je — — —
Marieta povpraša — — —
»Čuk« — ta je čuden ptič, briga se prav nič
Ključna desno, levo — — —
In tako kitara moja brenka vse — — —
Kar na uho Tonin skrivno mi pové — — —
Jaz, to priznavam, nisem nikdar bil pedagog — — —
A nisem nikdar podstavljaj nikomr nog — — —
In če je plesal kdo valzer, polko ali foxtrott
Rad sem zažvižgal veselo k temu najlepših not — — —
Danes kričijo že jasno močno mi vsi »Aufbiks!«
Jaz jim tu danes vljudno delam ponižen »bniks« — — —
Tonin končajva, saj vidiš dobro preveč im ia!
Hvala slavno občinstvo, rojanske püpe in botree

Pravijo v Črnem vrhu, da so si vaški »trešetarji« toliko opomogli, da si vzamejo letošnje poletje v najem občinsko uto. Odbor se bo sestel iz šestih mož v »cavatah«, ter name ravajo Čuka prositi, da bi njim poslal nove karte, ker so stare toliko rabljene, da »trešetarji« ne poznajo drugega kakor »denari« in pa »baštóni«.

Pravijo v Črnem vrhu, da so vaške klepetulje v zadnji odborovi seji sklenile, da »Via tre ragaze« bode toliko časa prekinitena, dokler ne bode priklaten lisjak izvršil cerkoviškega izpita.

Pravijo istotam, nekateri da toliko časa ne bo lepega vremena, dokler se iz »vremenske hišice« ne prikaže cela familija.

Pravijo da se v Lesčah pri Bledu ustanovi v kratkem klub »RAGLA« kot predsednik bo Harry, podpredsednik Daša ter blagajnik Storto.

Pravijo, da nameravajo napraviti na Proseku tako visoko cev, ki bo segala do nebes. Tisti, ki se bo upal ngiti do vrha, dobi visoko nagrado. Za ta »šport« se je že oglasila kratkolasa oštirjeva hči.

Pravijo, da se nahaja na Proseku nek brezposeln mladenič, kateri se zelo ponaša s svojim glasom.

Pravijo, da ako pride kak tujec v našo vas, si misli, da se nahaja v Parizu; kajti prošeske dame zelo uvažujejo pariško modo. To ni še »ta glavno«, pač pa, ako pride tak gospod na prag teh gospic, zbeži do Londona, ker se prestraši, misleč, da se je nahajal v medvedovem blргу.

Pravijo Godoviški fantje, da jih srz bijo pete, zato bodo priredili na Jernejevo nedeljo javni ples. Tako se bodo na najlepši način iznebili lir, katerih imajo vedno preveč. Ker pa gospodična M. ne pleše z vsakim, ampak mora nositi njen plesalec vsaj naslov občinskega tajnika ali kaj podobnega, zato so naročili iz Pariza ducat najboljših plesalcev plemeniteg stanu, da se bo »dražestna« z njimi vrtela. Za godca je povabljen Tone, kateri že sedaj brusl in pili svojih dvesto »viž«. Za kapelnika pa pride sam Čuk na palci.

Pravi »Čuk na palci«, da se mu zelo čudno zdi, ker je Godoviška babja politika tako nepričakovano naglo umolknila. Čuk dobro ve, da se za tem navideznim mirom pripravlja huda ofenziva, strašni boj, iz katerega upa čuk tudi to pot odnesti lavorjev venec.

Pravijo v Rojanu, da nekatere püpe domačinke rade fante za nos vodijo;

pazijo pa nai, da ne bodo same enkrat z dolgim nosom ostale; to jim priporoča tudi Čuk na palci, kateri vse vidi in vse ve.

Pravijo, da Ana iz Rojana, ne mara za fante, ker ona ima že svojega »amante«.

Pravijo v Batah, da je vročina Čuku sapo vzela? To je maže — dekle kar vsklika, a zmota je velika, že jo Čuk spet pika.

Pravijo, da je v Batah neko nedeljo Sova Čuka s prav debelimi očmi in dolgimi uhlji, tako opikala, da je ves krvav ob solncu, po vasi frfotav.

Pravilo v Batah:

Nisi kmalu videl takega,
da bubca bi se bal vsakega.
Fantinc dobro se drži,
najbrž ga kaj srbi.
A masť mu brž dobi
in potolaži vroče kri,
poljubčke zdaj deli
hajduk mu — milostni.

Pravijo, da se je na Banjšicah — hajduk — z vso silo zaletaval proti veselici — kljub temu se je ista mirno vršila.

Pravijo, raditega ker se nahajajo možgani rojanskega klesarja v »foraj tu« in njegov turški prerok Mohamed v »angoniji« je nekompetentni izpodrsnil in »obcagov«. Zato pa: Ko bo norišnica končana, kar piši eno »kartico«, stem prjlika mi bode da, na zdraviti bolno glavico.

Pravijo, da ni bilo rečeno, da se na »scali santi« rado drsa — temveč, da rado drsi! — Če bi se po »scali santi« samo nepoklicani drsali in si glave razbijali, bi bila ista vzor »estetike«.

Pravijo v Studenem, da je bila letos v »Osojnici« zabava boljši kakor lansko leto, tudi »vahta« je bila dovolj disciplinirana. Uzmoviči so za enkrat pogoreli. Jože je imel pa »Buřet« pod »marelo« in prepeval:

Pozno v noč ko luna sije
meh vleče nam Matije,
pleše Janez, dobro znani,
v prelepi kravji iam,
pleše zala tudi Marianca,
in ta kuštrasta spod klanca,
jutri te bo pa bolela bačka,
in marsikdo bo nosil mačka.

Pravijo istotam, da se je Janez radi novih ženskih krojev v Pariz pritožil. Dokler je rezal »jopce« »anjfah« in kitle na »raif« je že še šlo, sedaj so pa nove mode spravile celo najboljše šivilje iz ravnotežja.

Pretnarjev Francosko -
slovenski slovar se dobi
v »Narodni Knjigarni«
v Gorici

RAZGOVOR I. VRSTE.

Dolef sreča starega prijatelja v Ljubljani in ker se nista že dolgo videla ga prvi vpraša:

»Odkod si pa doma?«
»Iz Trbovelj, porka mako!
ko!«

»Ali si oženjen?«
»Poročen, prmejduš«,
»Ali imaš kaj otrok?«
»Štiri mulce, hudič!«
»Koliko pa zaslužiš?«
»En d...!«

NI ČUDA.

»Kako živi gospod Grom s svojo ženo, rojeno Blišk?«
»Vsak dan vihar«.

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si, mojo veliko zalogo **šivalnih strojev „Winselman - Titan“** in **„Anker“** ter dvokoles dobroznane znamke **„Atena“**. V zalogi imam nad **100 koles** na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnější. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Blanchi** dvokoles: Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn!

Priporoča se stara in dobro znana tvrdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica **via Duomo št. 11**. Sprejema vsa popravila, katera se ločno in po ceni izvršujejo

MODERNI ZAKON.

»Poglej, kako prijazen je onile parček tam spodaj. Gotovo sta še mlada poročena.«

»Da, pred osmimi dnevi sta obhajala poroko; včeraj sta se že ločila.«

KRITIKA.

Kuharica Mina je dobila vstopnico k poljudnemu predavanju. Ko je prišla domov, je dejala:

»To mora biti velik učenjak, ki je predaval.«

»Po čem to sklepate?«

»Ker nisem niti besedice razumela.«

DOBER ZDRAVNIK.

»Vi ste bolan. Ali ste bil pri zdravniku?«

»Bil, Natančno je uganil, kaj imam.«

»!?«

»Zahteval je od mene 10 lir, in to je bilo tudi vse, kar sem imel.«

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

r. z. z. o. z.

v novopostavljenih postoih

v Ljubljani
Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Sprejema se v popravilo punčke iz porcelana in celuloida, lasne zaponke, torbice, vsakovrsne stvari iz celuloida, gumija, ambra itd. Trgovina drobnjave in igrač **A. Fiegel**, via Carducci 9 — Gorica.

Domače žganje	Lir 10.50—11.50 liter.
Rum Jamaica 50%	12.50 literna steklenica.
Lajčna, Krema marsala	12.50
Cognac	10.50 7/10
Lajčni ognac	15.50
Malaga vino	10.—
Cipro	8.—
Pissilo	6.50
Chianti	4.—, 4.25, 5.50 steklenica nevracunjena

Marsala, vermout, asli spumante, spumante moškatai.

Najfinejši likerji, Fernet, Bitter, Sirupi.

Zganjarna Trg Sv. Antona št. 7 — Gorica.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50. — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica **CENTRALA** Rezerva SHS
in rezerve: **LJUBLJANA** Din.
Din. 50,000,000 10,000,000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!

Zapomni si, nev sta, to resnico, in preden sežeš ženinu v desnico, previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi predaja za deželo, za Gorico pri semenišču v hiši z desetico trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati, in tebe, žena, ženin, fant, deklina, trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče in zadovoljnost ključ je že do sreče.

ZANIMA VSE!

Ob priliki konca sezone se nadaljuje v manufakturni trgovini

„AL RIBASSO“ v Gosposki ulici št. 5 - Gorica

IZREDNA PRODAJA

vsega blaga 30% do 50% popustom na nakupnih cenah. Blago za moške in ženske obleke — Svila — Bombaževine — Perilo — Blago za mobilijo — Pogrinjala — Zavese itd. itd. Ne zamenjajte trgovine s vsakdanjimi likvidacijami. Obiščite trgovino in primerjajte blago in cene z blagom in s cenami v drugih trgovinah.

Manufakuro, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kopite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastllo 7 - GORICA - Via Rastllo 7